

nen og derved draget Mors den Vej, og endvidere bygget Thybanen og draget Thy den Vej. Dette siger jeg ikke for at udtale nogen Dabel. I og for sig maa jeg anse Tverbanen for en overordentlig nyttig Foranstaltning, og den er efter min Mening bygget efter gode Principer. Men jeg kan ikke lade være at pege paa, at Resultatet alligevel blev det, at Aalborg som Limfjordens Stapelplads i en ganske overordentlig Grad kom til at lide Uret derved med Hensyn til dens Handelsforhold. Den har jo fra gammel Tid været Stapelplads for Limfjordsstæderne; som de Herrer vide, ligger der jo omtrent en halv Sues Kjøbstæder og Handelspladser ved Limfjorden, som Aalborg væsentlig har staaet i Forbindelse med. Disse gamle Forbindelser bleve til Dels brudte over, og da Længdebanen senere kom, vare de brudte, og saa var det ikke let for Aalborg at faae dem knyttede igjen, og det er ikke senere stet i noget Omfang. Det, der skete ved denne Tverbane, er imidlertid et fait accompli, som der ikke er Noget at sige til, og ikke Noget at gjøre ved, saa derved skal jeg ikke dvæle videre, men jeg vil blot henlede Thingets Opmærksomhed paa, at man i Virkeligheden forrykkede Limfjordsforholdene og særlig Aalborgs. Men naar man nu kommer og foreslaar en Løgstør—Hobro Bane, er det mærkvaerdigt, hvor dette er et Led i samme Retning. Endnu har Aalborg haft en væsentlig Forbindelse med Løgstør og dens Omegn, med Himmerland, og det er naturligvis en Forbindelse, der har eksisteret, saalænge baade Aalborg, Løgstør og Himmerland har eksisteret. Nu vil man i Stedet for at lade denne Forbindelse gaa ad den naturlige Vej som hidtil, drage den mod Syd ned til Hobro; den maa altsaa i Virkeligheden derved komme til at gaa Syd paa til Hobro—Randers. Jeg finder, at det er Uret imod Aalborg, og at det er en Forrykkelse af de naturlige Forhold, saaledes som de have udviklet sig fra gammel Tid indtil nu; det er altsaa en Uret, man vilde gjøre ved at bygge denne Bane, som Regjeringen har foreslaaet. Dertil var jo nu Intet at sige, hvis der virkelig forelaa væsentlige talende Grunde for et saadant Skridt; saa kunde man ikke sige Noget dertil. En By har ikke Ret til at modsætte sig, at der sørges for visse Egne, og sige: det kan ikke ske, fordi Byens Interesser lide derved. Men naar disse Egne kunne betjenes lige saa godt og bedre, uden at man forrykker ældre Forhold, kan jeg oprigtig talt ikke se, hvad Grund der er dertil. Og hvad taler egentlig for Hobro—Løgstør Banen? Jeg kan i Grunden ikke

indse, at der er Noget som helst, der taler for den? For Løgstør tror jeg ikke, den kan have nogen væsentlig Interesse, thi hvad skal Løgstør i Hobro? De kunne jo i Grunden akkurat lige saa godt blive hjemme, ja endog saa bedre. Man skulde snarere sige, at Hobro skulde rejse til Løgstør; Løgstør er dog en bedre By end Hobro. Derved vil jeg ikke sige Noget om Hobro, Byen kan i og for sig være god nok efter de naturlige Betingelser, den har; men jeg vil blot pege paa, at Resultatet i Virkeligheden vil blive mod Hobros Interesser. Enhver, der kender, hvilken Tiltrækningskraft de større Byer have, vil ikke kunne nægte, at netop Himmerlands Beboere ville rejse Hobro forbi og ned til Randers, saa meget mere som Hobro Station ligger et Stykke udenfor Byen paa en Bakke, saa der er en Spadseretur ned til Byen, hvilket yderligere bidrager til, at Folk ikke staa af ved Hobro, hvor deres Forretninger vilde gaa mindre godt, men at de ville tage ned til Randers og knytte deres Forbindelser der. For Løgstør mener jeg altsaa, at den Bane ikke kan have Interesse, men oprigtig talt mener jeg, som sagt, heller ikke den kan have det for Hobro, og hvad Himmerlands Beboere angaar, tror jeg, at de forskjellige Adresser allerede have tilkendegivet, at de virkelig ønske at bibeholde deres gamle Forbindelse, nemlig med Aalborg. Det, der har gjort, at dette Baneprojekt om en Hobro—Løgstørbane overhovedet er kommet frem, er, tror jeg, den Omstændighed, at den Komite, som har haft denne Sag i sin Haand, traadte i Virksomhed strax efter, at Stambanen var bygget, thi da stræbte alle Byer, hvad der i og for sig er rimeligt, efter at komme i den hurtigst mulige Forbindelse med Stambanen, og denne Komite har derfor virket nu siden Begyndelsen af Halvfjerdserne — maasse siden 1872—73 — og derved har den haft det Forspring, at den har haft Projektet udarbejdet, Planen lagt og Arbejdet gjort, og kunne komme med en færdig Linie for at faae Sagen gjen-nemført her i Rigsdagen. Men jeg vil til-lade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Forholdene i denne Del af Landet have fra den Gang til nu i en ganske overordentlig Grad forandret sig. Jeg vil minde om, at tidligere gif vor Export, navnlig vor Kreaturexport, i det Hele taget vor Handel, langt mere mod Syd, end den nu gaar. Efter Krigen i 1864 udviklede der sig jo mere og mere det Forhold, at vi vendte os til det engelske Marked. Dette har i den Egn af Landet medført meget indgribende Forandringer i hele Samfærdselslivet. Derfor mener jeg, at naar man nu begynder paa